

Od redaktora

Bieżący numer *Zeszytów Prasoznawczych* gromadzi rozmaitego charakteru prace, poświęcone różnym tematom. Dział „Rozprawy i artykuły” przynosi przede wszystkim próbę odpowiedzi na pytanie, jak dalece klasyczna już dzisiaj teoria gustu Pierre’a Bourdieu może być pożyteczna przy badaniu współczesnych mediów. Z rozumowań i analiz Kamila Łuczaja wyciągam pozytywny wniosek: rzeczywiście można przeprowadzić stratyfikację reklamy prasowej pod kątem przeznaczenia jej dla odbiorców o określonym kapitale kulturowym, a co ważniejsze – można ją przeprowadzić na podstawie jej cech tematyczno-strukturalnych.

Ewa Bobrowska twierdząco odpowiada na pytanie, czy zwolennicy Radia Maryja i Telewizji Trwam tworzą wspólnotę dyskursywną. Znowu wniosek wydaje się oczywisty, ale dowód przeprowadzono, badając ich twórczość propagandową i można potem zastosować tę metodę przy analizie wspólnot mniej widocznych, dopiero powstających, jeszcze wątpliwych. W sumie artykuł Bobrowskiej polecam jako ciekawe studium z pogranicza socjologii, językoznawstwa, komunikologii i psychologii społecznej, badające wciąż użyteczne medium – polityczne hasła na transparentach.

Mniej metodologicznie skomplikowane procedury zastosowała Iwona Hoffman, zastanawiając się nad tym, w jakim stopniu rzadko u nas spotykana spółdzielcza forma własności służy interesom najważniejszego dziś i najpoważniejszego polskiego tygodnika opinii – *Polityki*, i niejako przy okazji przypomniała dzieje tego bardzo zasłużonego czasopisma. Natomiast Magdalena Hodalska kontynuuje zainteresowanie *Zeszytów Prasoznawczych* tabloidami. Mimo że od ich pojawienia się na polskim rynku prasowym minęło lat ponad dwadzieścia – nieodmiennie są dla polskich prasoznawców wdzięcznym (bo wciąż zaskakującym) obiektem badań.

Kolejny, dział *Zeszytów* „Prasa na świecie” przynosi artykuł Lidii Pokrzyckiej, poświęcony mediom maleńkiej Islandii. Jak sądzę, badacze zainteresowani sytemami medialnymi znajdą w nim zarysy dość oryginalnego modelu, a wykładowcy przedmotu „prasa na świecie” wdzięczni będą autorce za pomoc w wypełnieniu kolejnych paru minut wykładu. Natomiast Agnieszka Mucha przybliży niemieckojęzycznym badaczom nie tylko problem piarowskich działań niemieckich „zielonych”, ale także informację o stosowanym w polskim prasoznawstwie podejściu do zagadnienia reklamy politycznej.

Bardzo obszerna w tym numerze część Materiałów przynosi trzy konkretne analizy medialnych przesiewięć:

Artur Trudzik przedstawia wyniki badań zasłużonego dla rozwoju polskiej muzyki popularnej czasopisma *Tylko Rock*. Zastosował on metodę analizy zawartości o tyle ciekawie pomyślaną, że prowadzoną na olbrzymim korpusie całości publikacji. Był w stanie ilościowo uchwycić raczej formalne i ogólne cechy czasopisma, takie dane, jak autorzy, główne tematy, gatunek poszczególnych tekstów itd., ale wynik godny jest uwagi – nie mówiąc już o tym, że pracowitość autora imponuje.

Natomiast Marlena Jankowska-Bulla oraz zespół trzech autorów: Karolina Brylska, Tomasz Gackowski, Jacek Wasilewski czynności analityczne rozumieją trochę inaczej – nastawieni są raczej na porównawcze badania struktur interesujących ich fenomenów (ilościowej analizy zawartości też nie unikając). Przy czym artykuł Jankowskiej-Bulli o telewizji śniadaniowej kładzie nacisk na kwestie genologiczne (najważniejsze – jak sądzę – przy badaniu kultury masowej), a Brylskiej, Gackowskiego i Wasilewskiego analiza programów informacyjnych, poświęconych pewnej demonstracji, nie stroni od wyciągania politologicznych a nawet etycznych wniosków.

Prezentowany numer *Zeszytów* – jak przystało na naukową edycję – nie zajmuje się sprawami bieżącymi. Jego lektura ma dostarczyć wiarygodnych, szczegółowych informacji na tematy medioznawcze, przy czym takich, które nie są widoczne na pierwszy rzut oka, oraz pomóc przy rozstrzygnięciu głównie metodologicznych kwestii. Redakcja stara się unikać zaangażowania w sprawy bieżące...

A jednak tak się złożyło, że druk poświęconego mediom mniejszości narodowej, niezbyt obszernego tekstu Doroty Skotarczak: „Czasopisma ormiańskie w Polsce” zbiega się z mijającą 24 kwietnia 2015 roku setną rocznicą rozpoczęcia pierwszego w XX wieku ludobójstwa, zorganizowanej przez władze państwowe rzezi, którą wyprawilo Ormianom imperium osmańskie. W jej rezultacie zginęło około półtora miliona ludzi.

Wojciech Kajtoch